

תת"ע 1373/09/21 - מדינת ישראל ע"י נגד עדנאן אבו גויעד - נוכח ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תתע"א 1373-09-21 מדינת ישראל נ' אבו גויעד
אלון אופיר, שופט בכיר

המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זוהר מלכה
נגד	
הנאשם	עדנאן אבו גויעד - נוכח ע"י ב"כ עו"ד יעקב חודורוב

גזר - דין

רקע כללי -

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה בניגוד לסעיף 67 בפקודת התעבורה, תשכ"א -1961.

בהתאם לעובדות כתב האישום נהג הנאשם ביום 30.8.21 רכב בכביש 25 וזאת לאחר שביום 2.5.21 נפסל על ידי בית המשפט למשך 11 חודשים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

הנאשם הודה במיחוס לו והצדדים טענו בפני לעונש באופן פתוח ללא כל הסדר טיעון.

טיעוני הצדדים בתמצית -

בטיעוניה, ביקשה המדינה לקבע מתחם ענישה שנע בין 0 ועד 12 חודשי מאסר, לצד מתחם פסילת רישיון שנע בין 6 ועד 20 חודשי פסילה.

לשיטת המדינה מאסר מותנה של 3 חודשים בר הפעלה ביחס לנאשם, והמדינה ביקשה להפעילו לריצוי בדרך של עבודות שירות. ביחס לרכיב הפסילה, ומאחר ומדובר בנהיגה ראשונה של הנאשם בזמן פסילה, עתרה המדינה ל- 9 חודשי פסילה בפועל כעונש הולם לצד רכיבי ענישה צופי פני עתיד.

ב"כ הנאשם סבר כי אין כל הצדקה לענישה הכוללת מאסר או פסילה ארוכה בפועל של רישיון נהיגת הנאשם.

לשיטתו, אין כל מאסר מותנה שחל ביחס לנאשם בפרשה זו, שכן כפי שנוסח המאסר המותנה, ניתן להפעילו רק אם

היה מבצע הנאשם עבירה של גרימת תאונה עם חבלות של ממש שעה שהוא פסול לנהיגה, ובמקרה זה לא גרם הנאשם לכל תאונה עת נהג בזמן פסילה.

עוד נטען, כי נאשם זה שלקח אחריות מלאה על מעשיו, עובד בעבודה בעלת אופי בטחוני מובהק עם משרד הבטחון של המדינה (הוגש מסמך תומך) וללא רישיון נהיגה, לא יוכל להמשיך בפעילותו התורמת לבטחון המדינה וביצור גבולותיה בזמן לחימה.

בית המשפט התבקש להימנע מכל רכיב של מאסר, ולהסתפק בתקופת פסילה קצרה שתסווג כך שלא תחול על נהיגת כלי רכב מסוג צמ"ה (ציוד מכאני הנדסיו).

דין וגזירת הדין -

הערך המוגן בעבירה של נהיגה של בזמן פסילה הוא שלום הציבור וזכותו לנוע בדרכים בבטחון.

בפרשה זו יש לקבוע את מתחם העונש הראוי ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה אשר התרחשה בעקבות החלטה של בית המשפט לפסול הנאשם לנהיגת רכב למשך 11 חודשים.

בעובדות כתב האישום אשר הוגש, לא פרטה המדינה מה היה הרקע להליך הפסילה בזמנה נהג הנאשם.

ביום 20.1.20 קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כבוד השופטת שלו, בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד גניים (להלן - פרשת גניים) את הדברים הבאים:

"לא אחת נקבע, כי העבירה של נהיגה בזמן פסילה היא אחת מעבירות התעבורה החמורות, שכן מעבר לסכנה הנשקפת לציבור, מנהיגתו של מי שרשות מוסמכת קבעה כי הוא מסוכן באופן המצדיק את פסילתו; הרי שמדובר בעבירה המבטאת זלזול בשלטון החוק וברשויות אכיפת החוק.

יפים בהקשר זה דברי כב' השופט לוי ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (8.5.07):

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב... על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי 'מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים'."

על כן, נקבע בפסיקה ענפה, כי על בתי המשפט להטיל בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה ענישה מחמירה, לרבות עונשי מאסר בפועל; ובעניין אבו לבן הנ"ל נקבע, כי אין מניעה להטיל עונש של מאסר בפועל בגין עבירה זו, גם על מי שלא תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי (ראו גם רע"פ 1211/12 ישראלי נ' מדינת ישראל (15.2.12)). הדברים נכונים, על אחת כמה וכמה, בעניינו של מי שאין זו הרשעתו הראשונה בעבירה זו. וכך נקבע ברע"פ 1483/19 ליפשיץ נ'

מדינת ישראל (6.3.19, להלן- עניין ליפשיץ):

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סכנה לביטחונם ולשלומם של הנהיגים והולכי הרגל שבסביבה, והיא אף משקפת יחס מזלזל בחיי אדם, בצווי בית המשפט ובחוק... בנוהגו בפעם השלישית בזמן פסילה, בעוד עונש מאסר בשל פסילה בזמן נהיגה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו, המצדיקה, בנסיבות העניין, עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על המבקש".

בפרשת גניים קבע בית המשפט המחוזי כמתחם ענישה ראוי עונש מאסר בפועל שנע בין 6 ועד 20 חודשי מאסר.

אלא שהמתחם לעיל נקבע בפרשת גניים על רקע הדברים הבאים:

"בענייננו, מעבר לחומרת העבירות כשלעצמן, הרי שהנסיבות הקשורות בביצוען, מציבות את הפגיעה בערכים המוגנים ברמה גבוהה. המשיב נהג ברכב לאחר שנפסל במסגרת חמישה גזרי דין שונים, לפסילה מצטברת של 88 חודשים; ובעת שרשיון הנהיגה שלו פקע לפני למעלה מ-14 שנה; ומכלול נתונים אלו, מעיד הן על רמת המסוכנות הגבוהה לבטחון הציבור כתוצאה ממעשיו, והן על רמת הזלזול וההתעלמות שלו מהוראות רשויות אכיפת החוק."

במקרים אחרים שקדמו לפסיקה לעיל, וכאשר הנסיבות היו שונות וקלות יותר, קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מתחמים אחרים לעבירה של נהיגה בזמן פסילה:

בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל נקבע:

"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה."

מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע

בעפ"ת 43966-08-13 (מחוזי באר-שבע) חאלד זידאן נגד מדינת ישראל:

"הטווח של עשרים וארבעה חודשי פסילת רישיון הינו בתוך מתחם העונש ההולם, אשר נע בין 6 חודשים ועד לחמש שנים."

כפי שנקבע בסעיפים 40ב', ג' ו-ט' של חוק העונשין, לחומרת מעשה העבירה בנסיבות ובמידת אשמו של הנאשם ינתן המשקל הראוי לצורך קביעת מתחם הענישה המתאים למקרה הנדון.

בפרשה שבפני ולפי עובדות כתב האישום הכולל את פרטי רישיון נהיגת הנאשם, הנאשם מורשה במקור לנהיגה .

לא יוחסו לנאשם בכתב האישום עבירות נלוות זולת עצם הנהיגה בפסילה (לא נמלט משוטרים ולא יוחסה לו התנהגות אותה ניתן להגדיר כבריונות כבישים).

נהיגת הנאשם באה על רקע החלטת פסילה אחת של בית המשפט, כאשר בעובדות כתב האישום לא צויין מה המקור לה (בעקבות איזה אירוע היא הוטלה), ולמעשה כתב האישום מתאר לאקונית אירוע של פסילה אחת שהוטלה על הנאשם בזמנה נהג רכב.

בנסיבות אלה, כפי שנוסח כתב האישום בו הודה הנאשם, מידת הפגיעה בערך המוגן היא קלה, ולכן אני קובע (כפי שגם עתרה המדינה בטיעוניה) כי מתחם הענישה בפרשה זו על פי עובדותיה שבכתב האישום ינוע בין עונש של מאסר מותנה ועד לעונש של שנת מאסר בפועל.

מתחם הפסילה בפועל ינוע בין 6 חודשי פסילה ועד ל- 20 חודשי פסילה בפועל והכל כפי שנקבע

בפסיקה הרלוונטית שצוטטה על ידי לעיל לנסיבות קלות של ביצוע עבירה זו וכפי שעתרה המדינה בטיעוניה בפני.

ניתוח נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה ללא כל הסדר טיעון וללא כל תיקון של כתב האישום המקורי.

יש לקחת נתון זה לזכותו.

הנאשם אדם נורמטיבי לחלוטין מהפן הפלילי, נעדר כל עבר פלילי, אך מבחינה תעבורתית הוא אוחז ברישיון נהיגה משנת 2008 ולחובתו 21 הרשעות קודמות.

ניתוח עברו התעבורתי מראה כי כמעט כל הרשעותיו הן עבירות קנס, אך לחובתו גם גרימת שתי תאונות, אחת ישנה משנת 2009 (לפני 15 שנים) ונוספת משנת 2017.

עברו של הנאשם אינו מלמד על נהג זהיר בדרך כלל, אך מנגד לא ניתן להגדירו כעבריין תנועה כבד ורצדיוויסט שלחובתו ביצוע עבירות תנועה קשות בתדירות גבוהה.

אני מגדיר את עברו התעבורתי של הנאשם כעבר בינוני שיש לתת לו משקל במשך הפסילה בפועל שתיגזר אך לא ביחס לרכיב המאסר.

בכל הקשור למאסר המותנה שתלוי לכאורה כנגד הנאשם, חלוקים הצדדים בעניין זה, ולאחר ששקלתי את הדברים, אני מכריע לטובת עמדת ב"כ הנאשם ואסביר את עמדתי:

אין חולק כי נהיגת הנאשם בזמן פסילה, בוצעה על ידו לאחר שהורשע בגרימת תאונה ורישיונו נפסל ל-11 חודשים בפועל.

באותו גזר הדין, קבע בית המשפט בסעיף ד' של גזר הדין רכיב של מאסר מותנה, וכך קבעה כבוד השופטת גרבי בגזר דינה שניתן ביחס לנאשם זה בתיק 8344-05-18 ביום 2.5.21:

"הנני גוזרת על הנאשם 3 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה של נהיגה בזמן פסילה וגרימת תאונת דרכים עם חבלות של ממש תוך 3 שנים מהיום"

גם אם התכוון בית המשפט אחרת (כפי שסבורה המדינה בפרשנות שנותנת היא לגזר הדין), אין אני רואה כיצד ניתן להפעיל המאסר המותנה בסיטואציה בה מבצע הנאשם עבירה של נהיגה בזמן פסילה ללא גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש (או כל תאונה אחרת).

חזקה כי בית המשפט מכיר היטב את המילה "או" ובניסוח שבחר למאסר המותנה לא קבע כי המאסר המותנה יופעל אם יבצע הנאשם עבירה של נהיגה בזמן פסילה "או" יגרום לתאונה. בית המשפט קבע כי התנאי יופעל אם הנאשם ינהג בזמן פסילה "ו" יגרום לתאונה עם חבלות של ממש.

בנסיבות אלה, המאסר המותנה אינו בר הפעלה בפרשה זו ולא יהיה חלק מענישת הנאשם בתיק זה.

ככל שהדבר קשור לנסיבותיו האישיות של הנאשם, המדובר באב נורמטיבי ל-4 ילדים העובד כמפעיל צמ"ה (ציוד מכאני הנדסי) בחברה שלה הסכם עבודה מול משרד הביטחון. הנאשם בונה ומבצר בימים אלה את קו הגבול של המדינה (הוגש מסמך תומך) וללא רישיון נהיגה (לפחות ביחס לציוד ההנדסי) לא יוכל הנאשם להמשיך בפעילותו.

בנסיבות המתוארות לעיל, ולאחר שאיזנתי בין כלל השיקולים לקולה ולחומרה, אני מחליט שלא להחמיר מעבר לחלקו הנמוך של מתחם הענישה ככל שהדבר קשור לרכיב המאסר, אך ביחס לרכיב הפסילה בפועל, ולאור עברו התעבורתי של הנאשם (שאינו עבר קל), נכון בעיני בהתחשב גם בהודאתו, נורמטיביות חייו ומקצועו לגזור תקופת פסילה בת 9 חודשים כפי שעתרה המדינה בפרשה זו.

אני מחליט לקבל את בקשת ההגנה בכל הקשור לסיווג הפסילה כך שלא תחול על הפעלת ציוד מכאני הנדסי באיזור בו עובד הנאשם, שכן המדינה בתקופת מלחמה, ואני רואה בסוג העבודה של הנאשם ככזה התורם לאינטרס הציבורי אם ימשיך לעסוק בה בזמן ריצוי פסילתו.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

את התשלום ניתן יהיה לשלם כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/גזר הדין.

לידיעתך, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם להחלטה/גזר הדין שנקבע ובהתאם לתשלומים שקבע בית המשפט.

עליך לשלם את חוב הקנס/ הפיצוי/ ההוצאות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

• **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות"

• **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או**

בטלפון 073-2055000

• **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

לידיעתך: בחלוף המועד לתשלום המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה ינקוט הליכים לגביית החוב.

למידע נוסף ותשלום הקנס ניתן לפנות גם לנציגי המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה במוקד המידע והשרות הטלפוני בטלפון מספר *35592 או בטל' מספר 073-2055000.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 9 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 90 יום מהיום במזכירות בית המשפט **ואם לא יעשה כן יחשב**

הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

הפסילה תסווג כך שלא תחול על נהיגת מכונה ניידת או ציוד צמ"ה לפי דרגת הרישיון לכלים אלה שאוחז הנאשם, וזאת בשטחי העבודה בהם מפעיל הנאשם ציוד זה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה

של נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה והכל תוך 3 שנים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, ד' סיוון תשפ"ד, 10 יוני 2024, בנוכחות הצדדים.